

gisk støtte inden for Undervisningsministeriet i styrelsen.«

Dermed lægger lovforslaget op til, at afgørelser overgår fra kommune til stat, så det er ministeren og styrelsen, som fremover skal træffe afgørelsen.

Undervisningsministeren får også hjemmel til at begrænse støtten inden for den udmeldte ramme. Det kan måske give problemer, f.eks. nævner DSI, De Samvirkende Invalideorganisationer, og DCH, Det Centrale Handicapråd, i deres hørings svar, at de ikke kan acceptere begrænsningerne i § 3, stk. 2, og de henviser til FN's handicapregler om at iværksætte tilstrækkelige foranstaltninger. Det bør undersøges nærmere, om der er problemer med at leve op til FN's regler.

Desuden er der en række spørgsmål, som vi håber ministeren vil kunne afklare under udvalgsbehandlingen. Hvorfor er åben uddannelse og ph.d. ikke med i lovforslaget?

Kan man få støtte til de uddannelser efter den gamle lov og § 63 i lov om aktiv socialpolitik?

Hvad angår selve finansieringen, nævner forslaget, at der afsættes 40 mio. kr. om året. Hvordan er man kommet frem til dette tal? Hvor meget har man før brugt på området, og ligger der en opgørelse til grund for de 40 mio. kr.?

I år 2001 forventes det at 2.300 personer skal kunne modtage støtte, og hvad sker der, hvis ligeberettigede ansøgere overstiger det afsatte beløb? Hvad er så udvælgelseskriteriet? Vil ministeren være nødt til at overtræde FN's handicapregler, som jeg før omtalte?

Rektorforeningen påpeger i sit hørings svar, at der ikke er kompenseret for den ekstra ressourceanvendelse, som administrationen af ordningen pålægger uddannelsesinstitutionerne inden for bevillingsrammen. Styrelsens administration af selve ordningen mener DSI er tung og dyr, og andre kalder den utrolig bureaukratisk. Derfor skal administrationen af specialpædagogisk støtte gøres mindre bureaukratisk, også for at sikre, at støtten er bevilget inden studiets start.

Trods de gode intentioner mener vi i Venstre, at der er mange ubesvarede spørgsmål og mange uklarheder i lovforslaget, som vi ønsker belyst under udvalgsarbejdet, før Venstre tager endelig stilling til det.

Gitte Seeberg (KF):

Da den konservative ordfører, hr. Brian Mikkelsen, ikke har mulighed for at være til stede her i Folketingssalen i dag, skal jeg på hans vegne redegøre for Det Konservative Folkepartis standpunkt i sagen:

Med det fremsatte lovforslag ønsker undervisningsministeren i henhold til udkastet at sikre, at studerende med fysisk eller psykisk funktionsnedsættelse, der er optaget på en videregående uddannelse, uanset funktionsnedsættelsen kan gennemføre uddannelsen i lighed med andre studerende. Det er jo et godt formål, som ingen her i salen vel umiddelbart kan have noget at indvende imod. Spørgsmålet er så, om den i lovforslaget foreslåede metode er den rette vej til sikring af ligebehandling af handicappede uddannelsessøgende og andre studerende.

Først og fremmest ser vi gerne en nærmere undersøgelse af, om en centralisering af støtten rent faktisk er nødvendig. Vil en centralisering rent faktisk sikre de pågældende handicappede en lettere sagsadgang eller på andre måder lempe vejen til de nødvendige støtteforanstaltninger i en sådan grad, at det retfærdiggøre en centralisering?

I teksten til lovforslaget fremhæver man, at den studerende ved sit uddannelsesvalg med lovforslaget ikke længere vil være begrænset af det dobbelte optag, og det er jo på sin vis korrekt. Den pågældende person skal ikke længere vurderes i relation til revalidering og skal dermed ikke længere opfylde betingelserne om det arbejdsmarkedspolitiske sigte. Men man undgår jo ikke dobbelt optag, når de handicappedes ansøgninger fortsat skal vurderes i henhold til en række opstillede kriterier.

Mit næste spørgsmål vil så være: Har kommunerne da ikke gjort nok? Har de handicappede eller relevante organisationer oplevet, at der i kommunerne har været problemer med tildelingen af specialpædagogisk støtte?

Umiddelbart virker det hensigtsmæssigt, at man har samlet al relevant lovgivning i den sociale sektor og dermed under kommunerne. Derved sikrer man den enkelte en samlet og koordineret behandling. Med lovforslaget vil mange handicappede, der fortsat har behov for støtte til eksempelvis forsørgelsesudgifter, blot være tvunget til at henvende sig endnu et offentligt sted for at få den støtte, der er nødvendig for, at de kan gennemføre en videregående uddannelse.